Należytość pocztowa opłacona ryczałtem.

UWAGA. W razie zmiany właściciela realności oddać obecnemu właścicielowi lub administratorowi realności.

Nr. 1—2/108—109. Kraków, styczeń i luty 1928 r. Rocznik XVI.

CZASOPISMO WŁAŚCICIELI REALNOŚCI

ORGAN TOWARZYSTWA KATOL. WŁAŚCICIELI REALNOŚCI M. KRAKOWA I GMIN PRZYŁĄCZONYCH.

Prenumerata kosztuje rocznie Zł. 12·—. Numer pojedynczy Zł. 1·—. **Członkowie Tow. katol. właść. realn.**, w Krakowie, którzy zapłacą całoroczną wkładkę, otrzymują Czasopismo **bezpłatnie**, gdyż należytość za prenumeratę mieści się w opłacanej przez członków rocznej wkładce.

Redakcja i Administracja: UL. KARMELICKA 15, I. P. Telefon Nr. 1340 b. Redaktor odpowiedzialny: Mgr. TADEUSZ NARTOWSKI

Ogłoszenia przyjmuje administracja, Kraków, ul. Karmelicka L. 15, I. p. CENY OGŁOSZEŃ: Cała strona 160 zł., 1/2 str. 80 zł., 1/4 str. 40 zł., 1/8 str. 20 zł., 1/16 str. 10 zł. Nadesłane 50 gr. Drobne ogłoszenia za słowo 6 gr. (najmniej 10 słów).

Biuro Towarzystwa katol. właścicieli realności znajduje się przy ulicy **Karmelickiej L. 15, I. piętro,** otwarte jest dla członków, którym udziela się informacji i porady prawnej codziennie od godziny **4—6** po południu z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych. — Telefon 1340 b.

Silna organizacja dzisiaj jest bardziej niż kiedykolwiek potrzebną!

Członkowie zapłaćcie zaraz zaległą wkładkę za 1927 r. oraz wkładkę na 1928 r.

ODEZWA
do właścicieli realności m. Krakowa!

Pogarszający się stale polski stan posiadania i materjalny właścicieli realności, oraz ograniczenia prawa własności przez t. zw. „ochronę lokatorów“, napawa troską nasze organizacje, a ludzie obdarzeni zaufaniem członków — zasiadający w Zarządach, tak centralnym w Warszawie jak i poszczególnych miastach, uznali, że sytuacja właścicieli realności tylko wtedy polepszyć się może, o ile interesy tychże będą nie tylko w gminach przez radców miejskich, lecz głównie w sejmie przez odpowiednich posłów zastępowane i popierane.

Ze względu na zbliżające się wybory do Sejmu „Centralny Związek zrzeszeń własności nieruchomej miejskiej w Warszawie“, do którego również nasze Towarzystwo należy, utworzył w lecie ub. roku Ogólnokrajowy Komitet wyborczy dla całej Polski, w skład którego wchodził również ś. p. Dr Mussil z Krakowa.

Komitet powyższy po licznych naradach i pertraktacjach uchwalił, by wszystkie Stowarzyszenia właścicieli realności przyjęły listę Nr. 24 t. j. Katolicko-Narodową, na którą każda właścicielka wzgl. właściciel powinien oddać swój głos. Zwłaszcza, że na liście tej znajduje się jako kandydat Prezes naszego Centralnego Związku w Warszawie p. Kazimierz Janikowski.

Blok „Katolicko-Narodowy“ zagwarantował nam:

1. Obronę praw własności nieruchomej.

2. Stopniową likwidację ustawy o ochronie lokatorów.

3. Wprowadzenie Izb własności nieruchomej miejskiej.

4. Nie obciążanie własności nieruchomej miejskiej bez należytego podniesienia jej dochodowości.

Ponieważ akcja wyborcza połączona jest ze znacznemi kosztami, przeto Ogólnokrajowy Komitet wyborczy uchwalił dobrowolne opodatkowanie się wszystkich właścicieli realności, należących do poszczególnych Stowarzyszeń, a zebranie tych funduszów zlecił miejscowym Wydziałom. Wobec tego Wydział Towarzystwa katolickich właścicieli realności miasta Krakowa zwraca się do wszystkich członków z apelem, by na cel obrony ich interesów w miarę możności jak największą kwotę poświęcili i nie kierowali się przy tem źle zrozumiałą oszczędnością.

Pieniądze należy wpłacić w najbliższych 3 dniach na załączone czeki P. K. O. na nasz rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności w Krakowie Nr. 402.771.

Stow. Techników o projekcie Min. Robót Publicznych.

Rada Stowarzyszenia Techników Polskich w Warszawie, instytucji zawodowej tak poważnej t tak już krajowi zasłużonej, opracowała i przesłała Rządowi swą opinję w sprawie projektu Ministerstwa Robót Publicznych, tyczącego się wzmożenia akcji budowlanej w celu poprawy stosunków mieszkaniowych.

Rada Stow. Techników zabrała głos w tej sprawie po gruntownem, jak zwykle, jej przestudjowaniu. O ile nam wiadomo, Rada Stow. odbyła w tej materji kilka konferencyj, powoławszy do nich szereg wybitnych znawców sprawy i specjalistów, oraz delegatów pokrewnych organizacyj, jak Stow. Architektów, Budowniczych, Majstrów budowlanych, oraz przedstawicieli Tow. Kredytowych Miejskich.

Ponieważ opinja Stow. Techników odniosła się do projektu negatywnie, stołeczna prasa codzienna ze zrozumiałych powodów bądź pominęła ją całkowitem milczeniem, bądź też omówiła ją w paru wierszach półgębkiem.

A jednak spodziewaćby się należało, że obowiązkiem prasy było omówić głos poważnej opinji społecznej obszernie i wszechstronnie.

Opinja Stow. Techników omawia dwie strony projektu: 1⁰ wprowadzenie oszczędności przy budowie domów i 2⁰ dodatkowe opodatkowanie właścicieli domów.

Wyliczywszy wszystkie w celu obniżenia kosztów budowy wskazówki Min. Robót Publicznych, jak: przeznaczenie po niskiej cenie gruntów państwowych i komunalnych pod rozbudowę, obniżenie kosztów wytwarzania materjałów budowlanych za pomocą mechanizacji przemysłu, stosowanie materjałów zastępczych, organizację wytwórni państwowych i gminnych, obniżenie taryfy przewozowej dla materjałów budowlanych i normalizację elementów budowy, Stow. Techników wygłasza przekonanie, że, z wyjątkiem pierwszej wskazówki, „pozostałe nie przyczynią się skutecznie do obniżenia kosztów budowy i trudne są do urzeczywistnienia".

W konkluzji opinja Stow. Techników oświadcza, że: „mniemanie, iż przy obecnych warunkach socjalnych i ekonomicznych można dzisiaj budować taniej, niż przed wojną, jest oczywistą fikcją".

W sprawie dodatkowego opodatkowania na cele rozbudowy miejskiej własności nieruchomej opinja Stow. Techników wypowiada się również stanowczo i również negatywnie w stosunku do projektu Min. Robót Publicznych.

Motywy są tu następujące:

1) Nienormalne stosunki mieszkaniowe w Polsce są wynikiem ogólnego stanu ekonomicznego po wojnie światowej, a także specjalnych uchwał sejmowych, tamujących powrót do normalnych warunków gospodarczych (jak n. p. skrócenie dnia roboczego), odpowiedzialność więc za taki stan rzeczy powinna ciążyć na całem społeczeństwie, a nie na jednej grupie obywateli, a tembardziej, że brak dachu nad głową, jak i brak pożywienia w kraju, są to zagadnienia ogólno-państwowe, a nie lokalne miejskie.

2) Niesłuszne jest twierdzenie, że właściciele nieruchomości byli tymi wybrańcami losu, którzy zachowali swój stan posiadania w wyższym stopniu w porównaniu z innymi: straty i zyski za okres wojny należy traktować indywidualnie i bardzo jest ryzykowne uogólnianie tego rodzaju bez miarodajnej statystyki, na którą Ministerstwo się nie powołuje. A tymczasem faktem jest, że wartość nieruchomości w Warszawie znacznie się obniżyła: w roku 1924, nawet po ogłoszeniu zarządzenia Prezydenta o zredukowaniu długów hipotecznych, wartość doszła zaledwie do 25% przedwojennej, co stwierdzają dokonywane wówczas tranzakcje notarjalne kupna-sprzedaży, a w roku 1927 dla wyjątkowych tylko nieruchomości, według zdania władz Towarzystwa Kredytowego Miejskiego, doszła do 40% wartości przedwojennej. Faktem też jest, że właściciele nieruchomości długi okres czasu nie pobierali prawie czynszu i poniesione przez to straty nie pokrywają się w większości wypadków zyskiem ze zredukowanych długów hipotecznych. Faktem również jest, że przez okres wojny, aż do roku 1927, domy nie były remontowane i stan ich z roku na rok pogarszał się progresywnie i że przez dłuższy czas właściciele nieruchomości zmuszeni byli pozbyć się dochodu z czynszów dla doprowadzenia swych domów do stanu normalnego.

3) Powoływanie się Ministerstwa na normy podatkowe zagraniczne nie może być miarodajne dla Polski (wiedeński sposób sanacji jest odstraszający), gdyż normy podatkowe są wykładnikiem całokształtu życia ekonomicznego, a oderwany element tego życia sam przez się nic nie mówi. Nie można też uznać za słuszne twierdzenie, iż wyprowadzone w referacie Ministerstwa oprocentowanie własnego kapitału, włożonego w dom, jest „wystarczające"; jest to bowiem wniosek, wyciągnięty z niczem nieuzasadnionego założenia, iż dom o wartości przedwojennej 150.000 rubli, obciążony długiem hipotecznym w wysokości, wskazanej przez Ministerstwo, daje procentową normę dochodu przeciętną dla wszystkich domów miejskich Rzeczypospolitej.

4) Obciążenie domów podatkiem 28% jest stanowczo ponad siły płatnika; władze wykonawcze nie zawsze z temi siłami się liczą, co pociąga ściąganie przymusowe za pomocą kosztownego aparatu urzędniczego i zmniejszenie stanu posiadania ludności (zubożenie). W danym wypadku właściciele nieruchomości będą zmuszeni oszczędzać na remoncie, co w skutkach najprawdopodobniej doprowadziłoby do dalszego pogorszenia sprawy mieszkaniowej, do obniżenia wartości domów, wbrew twierdzeniu Ministerstwa, byłoby podważaniem zaufania do pewności stanu posiadania w Polsce i argumentem odstraszającym do lokowania kapitałów nie tylko w budownictwie, ale i wogóle w aktywa uwidocznione, jak n. p. fabryka, majątek ziemski, przedsiębiorstwo przewozowo-automobilowe i t. p.

Wniosek z przesłanek powyższych jest lapidarny i bezapelacyjny:

„Reasumując powyższe, Stowarzyszenie Techników Polskich w Warszawie przychodzi do wniosku, że projekt Ministerstwa Robót Publicznych nie powinien być wprowadzony w życie, jako niesłuszny, niesprawiedliwy, zatem w swych konsekwencjach szkodliwy i bynajmniej nie rozwiązujący sanacji głodu mieszkaniowego".

To już nie mówią pokrzywdzeni właściciele nieruchomości we własnym interesie: to wypowiada się przeciwko projektowi poważna, zorganizowana, fachowa opinja społeczna!

Tej, zdaje się, ani znajomości sprawy, ani bezstronności odmówić niepodobna!

„Miasto Polskie“.

Latarki orjentacyjne.

Stosownie do uchwały Wydziału wyjechali w połowie grudnia ub. roku pp. Prezes Dr Bakałowicz i Wiceprezes Marski do Lwowa celem dowiedzenia się w Wydziale Samorządowym o losach pownoszonych przed 1$^1/_2$ rokiem przez naszych członków rekursów w sprawie latarek orjentacyjnych. Wyjazd naszych delegatów okazał się bardzo pożądanym, gdyż wyświetlił stan sprawy.

Delegaci przyjęci zostali przez p. Prezesa Kędziora na dłuższej konferencji, na którą zaproszonym został również kierownik Wydziału Samorządowego p. Radca Latoszyński.

Panowie ci wyrazili przedewszystkiem zdziwienie, że delegaci, mówiąc o niezalatwieniu wniesionych rekursów, wspomnieli o dużej ich ilości, podczas gdy do Wydziału Samorządowego wpłynęło ich kilka, które zostały już załatwione.

Wobec tego delegaci nasi poprosili o pozwolenie wglądnięcia w rejestra i akta. Okazało się, że rzeczywiście wpłynęło tam tylko 5 rekursów, z których 2 odpadły, albowiem rekurenci nie ostemplowali ich i mimo wezwania ich o to (3 zł!), należytości tej nie zapłacili! Pozostałe zaś 3 rekursy (ostemplowane) odesłano w dniu 20 maja 1927 do Magistratu w Krakowie z następującą decyzją: „Magistratowi w Krakowie Wydział Samorządowy zwraca z oznajmieniem, że sprawy niniejszej (rekursu X X.) nie rozstrzyga, ale po myśli § 62 ustawy o budownictwie dla m. Krakowa przekazuje do rozpatrzenia Radzie miejskiej wobec zmiany reprezentacji miejskiej, zaszłej w czasie między wydaniem zarekurowanego zarządzenia Magistratu a wniesieniem rekursu“.

Powodem takiego załatwienia była opinja Wydziału Samorządowego, że zarządzenie Komisarza Rządu, wprowadzające nowy stały ciężar na obywateli miasta, wobec reaktywowania Rady miejskiej jest nieważne i gdyby miało być utrzymanem, powinno być na nowo przez Radę miejską uchwalone, oraz należycie ogłoszone — wraz z podaniem terminu do wnoszenia rekursów. W Magistracie postąpiono jednak inaczej; oddano te rekursy do rozstrzygnięcia Komisji rekursowej, a ta rekursy odrzuciła. Rekurenci wnieśli zatem ponownie rekursy od tego orzeczenia do Wydziału Samorządowego, gdzie zostały załączone do aktów i o istnieniu ich, jako czekających załatwienia, w Wydziale Samorządowym nic nie wiedziano.

Wydobyli je dopiero z aktów nasi delegaci i uzyskali przyrzeczenie, że w ciągu stycznia zostaną załatwione. Tymczasem skomplikował tę sprawę dekret o rozwiązaniu Wydziału Samorządowego i na razie nie wiadomo, czy załatwi tę sprawę jeszcze Wydzial Samorządowy, czy już Województwo krakowskie. — Sprawa ta rozstrzygnie się w ciągu prawdopodobnie jednego do dwóch miesięcy.

Jedno jest pewnem i to jest najważniejszem, że żaden rekurs nie został przez Wydział Samorządowy dotąd załatwiony, a co jakiś czas rozpuszczane wieści, że sprawa jest przegraną, nie polegają na prawdzie.

Gdyby nawet Wydział Samorządowy rekursy odrzucił, sprawy tej nie wypuścimy bez doprowadzenia jej do Trybunału administracyjnego, który może wszystkie orzeczenia poprzednie obalić.

Dowiedzieliśmy się, że podobno Magistrat zasięgnął opinji w tej sprawie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, które oświadczyło, że jego zdaniem Magistrat mógłby żądać oświetlenia numerów, ale nie ma prawa przepisywać rodzaju ani siły światła. Naszem zdaniem, ta opinja także nie jest u nas uzasadnioną, albowiem ustawa budowlana dla miasta Krakowa wogóle nie przewiduje oświetlonych numerów domów.

Nie oddawajmy się więc przedwcześnie nieuzasadnionemu pesymizmowi. To, że latarnie zaprowadzono, nie przesądza jeszcze sprawy, kto będzie ponosił koszta za oświetlenie i konserwację.

Dla należytego skontrolowania, gdzie utknęła reszta rekursów, prosimy wszystkich naszych członków, którzy rekursy w sprawie latarek wnieśli, aby nam to koniecznie donieśli z podaniem o ile możności daty wniesienia i ewentualnie liczby, pod jaką wpłynęły do Magistratu.

Opłaty za wywóz śmieci.

Nie małą niespodziankę zgotował właścicielom domów Zakład czyszczenia miasta, przesyłając rachunki za wywóz śmieci za styczeń **obliczone po 50 gr** za skrzynkę (zamiast po 35, jak było dotychczas) i to bez odnośnej uchwały Rady miejskiej.

Gdy swojego czasu Magistrat wystąpił z projektem zmotoryzowania wywozu śmieci, uzasadniał to większą sprawnością i ekonomicznością tego systemu.

Rezultatem tego „ulepszonego systemu“ jest dziś podniesienie kosztów wywozu o blisko 50% i to bez żadnej korzyści nawet pod względem hygjenicznym, gdyż jak przedtem wsypywało się śmieci do otwartych wozów konnych, taksamo dziś wsypuje się do otwartych samochodów, wytwarzając tumany kurzu — obsy-

pujące przechodniów. To też ta tak ogromna podwyżka wywołała oburzenie między właścicielami domów. Zarząd Towarzystwa sprawą tą się już zajął i dążeniem jego będzie sprowadzić cenę wywozu śmieci do możliwego poziomu. O rezultacie zawiadomimy w następnym numerze.

Wypłata odszkodowań za szkody spowodowane wybuchem prochowni.

Podczas gdy w powiecie krakowskim pobudowano już miljonowym kosztem całe wsie zniszczone wybuchem prochowni w Witkowicach, obywatele miasta Krakowa nie mogą się dotąd doczekać na wypłatę odszkodowania oszacowanego na około 380.000 zł.

Prezydjum Magistratu nie bardzo dba o interesy swych obywateli, kiedy dotąd wystarało się zaledwie o 100.000 zł, na poczet tych odszkodowań. Zarząd naszego Towarzystwa podejmie wszelkie możliwe kroki dla przyspieszenia reszty wypłat.

Wskazówki i Formularz

do składania zeznania do państwowego podatku dochodowego.

Przepisy o państwowym podatku dochodowym objęte są ustawami z dnia 14-go lipca 1923 r. Nr. 77, dz. u. poz. 607, z dnia 10 stycznia 1924 r. Nr. 13, dz. u poz. 110, oraz ustawą (nowelą) z dnia 18-go marca 1925 r. Nr. 36, dz. u. poz. 242.

A) Podajemy w krótkości: 1) kto obowiązany jest do płacenia państwowego podatku dochodowego, 2) kto obowiązany jest składać zeznania, 3) przedmiot opodatkowania i pojęcie dochodu, 4) jakie są dozwolone potrącenia, 5) zwyżki i zniżki podatkowe, 6) nakazy płatnicze, 7) termin płatności, 8) odwołania.

I. Państwowy podatek dochodowy opłacają wszystkie osoby fizyczne i prawne. Minimum egzystencji według wyżej podanej noweli wynosi na rok bieżący Zł 1.500, wobec czego osoby, których dochód w 1927 nieprzekroczył kwoty Zł 1.500, nie mają obowiązku płacenia tego podatku (art. 1 i 2).

II. Kto obowiązany jest składać zeznania. Opodatkowaniu (art. 13) podlegają dochody osiągnięte w ostatnim roku kalendarzowym (1927) lub roku operacyjnym (gospodarczym) poprzedzającym rok podatkowy, n. p. o ile zamknięcia rachunkowe odbywają się w czasie od 1 lipca 1927 r. do 30 czerwca 1928 r.

Osoby fizyczne i prawne obowiązane są do składania zeznania na przepisanych formularzach, wydawanych bezpłatnie w urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych (I. ul. Krowoderska 5, II. ul. Kanonicza 17 i III. Podgórze gmach dawnego starostwa), najpóźniej do 1-go marca 1928 r.

Przewodniczący komisji mogą na uzasadnione prośby osób fizycznych, odroczyć tymże termin, nie dłużej jak do dnia 1-go lipca 1928 r.

Gdy zeznania nie złożono lub złożono je po terminie, wymiar podatku będzie uskuteczniony na podstawie materjału, jakim władza rozporządza. Kto zeznania w terminie nie złoży, ulegnie grzywnie od Zł 3—100 (art. 92).

Osoby, których główny dochód płynie:

a) z nieruchomości gruntowej, nieprzekraczającej 30 ha;

b) z przedsiębiorstwie handlowego, opłacającego zasadniczy podatek przemysłowy według IV. i V. kategorji wszędzie i według III. kategorji w miejscowościach III. i IV. klasy;

c) z zakładu przemysłowego lub warsztatu rzemieślniczego, wolnego od zasadniczego podatku przemysłowego, lub opłacającego ten podatek wedle VIII. kategorji przedsiębiorstw przemysłowych;

d) z domów mieszkalnych, składających się najwyżej z czterech izb — są z reguły uwolnione od składania zeznań, a są do tego zobowiązane tylko wtedy, gdy otrzymają osobne wezwanie władzy podatkowej lub przewodniczącego komisji wymiarowej. Te osoby są jednak w każdym razie uprawnione do wniesienia zeznania (art. 50).

Zeznania mogą być składane na piśmie, albo ustnie do protokołu. Na poparcie swych zeznań podatnicy mogą składać wszelkie dowody pisemne, powoływać na koszt własny świadków i znawców (biegłych), celem stwierdzenia ściśle określonych okoliczności, oraz przedkładać do przejrzenia księgi handlowe lub gospodarcze (art 51 i 60).

Podstawa obliczania dochodu nie może być przyjęta odmiennie od złożonego zeznania, jeżeli przedtem nie dano płatnikowi sposobności do udzielenia wyjaśnień władzy, wymierzającej podatek.

O ile jednak podatnik nie złoży w terminie żądanych, wyjaśnień, lub o ile przedstawione przezeń wyjaśnienia nie usuną wątpliwości co do prawdziwości i dokładności złożonych zeznań, wówczas bez względu na złożone zeznanie, komisja przy ustalaniu dochodu powinna się kierować danemi, jakiemi rozporządza (art. 63).

W razie przedstawienia w zeznaniu niezupelnych danych, w razie nieprzedstawienia wymaganych załączników, podlegają płatnicy grzywnom od Zł 3—500 (art. 92).

III. Przedmiot opodatkowania i pojęcie dochodu. Opodatkowaniu podlegają dochody:

1) z nieruchomości gruntowej własnej, posiadanej, użytkowanej i dzierżawionej,

2) z budynków,

3) *a)* z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, *b)* z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych,
4) z wynagrodzenia procentowego (tantjem),
5) z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych,
6) z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę,
7) z wszelkich innych źródeł dochodu (art. 3).

Za dochód uważa się sumę wszystkich przychodów w pieniądzach lub wartościach pieniężnych, otrzymanych z poszczególnych źródeł, wymienionych w art. 3 cim, po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, łącznie z corocznem prawidłowem odpisaniem na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, oraz po potrąceniu strat, o ile odpisu na zużycie oraz strat nie uwzględniono już w kosztach wyżej wymienionych.

Ze względu na postanowienie art. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym, wskazanem jest z przychodu brutto potrącać tylko drobne konieczne reperacje, zaś na odpisanie za zużycie (amortyzację) wstawiać corocznie pewną odpowiednią kwotę, której wysokość w stosunku do dochodu ustaliła Izba Skarbowa 5% czynszu z r. 1914. Wobec tego wszelkich większych reperacyj, zbliżonych do remontu nie należy potrącać od przychodu brutto, lecz uwzględniać w ogólnej amortyzacji.

Do kosztów osiągnięcia przychodów zalicza się koszta wyżywienia członków rodziny podatnika, stale pracujących w jego przedsiębiorstwie. Dochody członków rodziny dolicza się do dochodów głowy rodziny, o ile głowa rodziny nimi dysponuje (art. 6 i 11).

Nie uważa się za dochód podlegający opodatkowaniu:

a) dochody nadzwyczajne, jak spadki, legaty, darowizny, posagi, kapitały wypłacone za ubezpieczenie życia (o ile nie stanowią perjodycznych wpływów).
b) wpływy z częściowego lub całkowitego spieniężenia majątków,
c) wpłaty z tytułu umorzenia wierzytelności,
d) wygrane loteryjne i losowe,
e) wogóle przychody, które stanowią zwiększenie lub zwrot majątku, a nie stanowią dochodu (art. 7).

IV. Dozwolone odliczenia (potrącenia). Od ogólnego dochodu wolno odliczać (potrącać) wydatki i ciężary połączone z osiągnięciem dochodu faktycznie poniesione, a zatem: odsetki od długów, wartość pieniężną rent i ciężarów opartych na tytułach prawnych, opłaty do kas emerytalnych, chorych, ubezpieczeń, o ile opłaty te łącznie nie przekraczają Zł 300 rocznie za każdą ubezpieczoną osobę, premje wypłacane na wypadek śmierci lub na dożywocie, o ile nie przekraczają rocznie co do samego podatnika Zł 300, względnie Zł 600, łącznie z członkami rodziny, koszta utrzymania personalu, czyszczenia lokalu, opłaty czynszu, światła, wody, opału, koszta asekuracji. Bezpośrednie podatki państwowe i samorządowe z wyjątkiem podatku dochodowego, specjalnego podatku od tantjem, podatku majątkowego i daniny leśnej (wolno zatem potrącać: podatek przemysłowy (obrotowy), należytość zapłaconą za świadectwo przemysłowe, podatek gruntowy i podatki samorządowe, podatek od lokali i podatek wodociągowy).

Procenty i perjodyczne świadczenia podatnika na korzyść członków rodziny mogą być uwzględnione tylko pod warunkiem, jeżeli otrzymujący te procenty lub świadczenia członek rodziny jest opodatkowanym odrębnie podatkiem dochodowym (art. 10).

Z przychodów osiągniętych z poszczególnych źródeł nie wolno potrącać:

1) wydatków na powiększenie lub ulepszenie źródła dochodu,
2) wydatków na umorzenie długów, kapitałów włożonych w przedsiębiorstwo przez uczestników i na pokrycie strat za ubiegłe lata,
3) wydatków na prowadzenie gospodarstwa domowego podatnika i na utrzymanie członków jego rodziny,
4) procentów od własnego kapitału, włożonego w gospodarstwo lub przedsiębiorstwo podatnika,
5) wydatków na osiągnięcie dochodu ze źródeł zagranicą położonych, a na mocy tej ustawy nie podlegających opodatkowaniu,
6) innych wydatków i strat, nie związanych z osiągnięciem dochodu (art. 8).

V. Zwyżki i zniżki podatkowe. Stopę podatkową podwyższa się o 20% dla podatników nieżonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu żadnego członka rodziny, lecz osiągających dochód ponad Zł 3.600 (art. 26).

O ile na utrzymaniu głowy rodziny, której dochód podlegający opodatkowaniu, nie przekracza Zł 7.200 rocznie, znajduje się więcej niż jeden członek rodziny, wówczas przypadającą stopę podatkową obniża się o dwa stopnie na każdego następnego członka rodziny (art. 27).

Za członków rodziny w myśl art. 26 i 27 uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linji wstępnej i zstępnej, rodzeństwo męża i żony, oraz dzieci rodzeństwa tychże (art. 28).

Nadzwyczajne okoliczności istotnie osłabiające siłę podatkową płatników, np. kradzież, śmierć, pożar itp., których roczny dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza Zł 12.000, mogą być podstawą do zmniejszenia podatku, najwyżej o trzy stopnie. Okoliczności te mogą być uwzględnione przez komisję szacunkową z urzędu lub na prośbę płatnika.

Przyznanie takiej ulgi może nastąpić niezależnie od zniżenia podatku na zasadach artykułu 27 (art. 29).

VI. Nakazy płatnicze. Nakazy płatnicze powinny być rozesłane najpóźniej do 1-go października roku podatkowego (1928 r.)

Niezależnie od rozesłania nakazów płatniczych, władze podatkowe I. instancji są obowiązane do udzielania zgłaszającym się płatnikom informacyj o kwotach ustalonych dochodów i przypadającego do uiszczenia podatku.

VII. Terminy płatności. Terminy płatności podatku dochodowego ustanawia się na dzień 1 maja i 1 listopada roku podatkowego.

Do dnia 1-go maja roku podatkowego należy uiścić podatek w wysokości połowy tej kwoty, która przypada wedle skali podatkowej od wykazanego w zeznaniu dochodu i dowód uskutecznionej zapłaty w oryginale lub odpisie, przez płatnika podpisanym, dołączyć do zeznania.

Osoby, które w terminie wyznaczonym do składania zeznań, zeznania nie złożą, obowiązane są najpóźniej do 1 maja roku podatkowego uiścić połowę podatku, wymierzonego za poprzedni rok podatkowy.

W terminie do 1-go listopada roku podatkowego winni są wszyscy płatnicy uiścić drugą połowę podatku, ewentualnie różnicę między podatkiem wymierzonym na dany rok przez władze podatkowe, a podatkiem zapłaconym w terminie do 1 maja roku podatkowego.

Podatnicy, którym nakazy płatnicze zostały doręczone po 15 października powinni uiścić cały podatek w ciągu 30 dni po dniu doręczenia nakazu płatniczego (art. 87 i 88).

VIII. Odwołania. Podatnikowi służy prawo przeglądania w kancelarji komisji szacunkowej aktów, dotyczących opodatkowania jego osoby.

W tym wypadku, gdy suma dochodu podana przez płatnika w zeznaniu została przez komisję zmieniona lub płatnik zamierza wnieść odwołanie przeciw wymiarowi podatku, komisja szacunkowa obowiązaną jest na prośbę pisemną podatnika udzielić mu na jego koszt — w terminie tygodniowym od dnia zgłoszenia prośby — odpisu uchwały swej w przedmiocie określenia dochodu i obliczenia podatku, jak również odpisów protokołów, zawierających zeznania świadków i znawców (biegłych) (art. 67).

Odwołania przeciw uchwałom komisyj szacunkowych mogą być przez podatników wnoszone do komisyj odwoławczej za pośrednictwem komisji szacunkowej, w ciągu 30 dni od daty doręczenia nakazu płatniczego. Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku (art. 68).

B) Opodatkowanie dochodów i uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

1) Podstawą opodatkowania jest wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących otrzymywanych zarówno w pieniądzach, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym (art. 110).
2) Podatek pobiera się drogą potrącenia przez służbodawcę przy każdej wypłacie uposażenia według skali w ustawie przewidzianej (art. 111).
3) Potrącone kwoty wpłacać mają służbodawcy do kasy skarbowej do dni 7-miu po dokonaniu potrącenia (art. 112).
4) Dochodów powyższych nie podaje się w zeznaniach do podatku dochodowego, gdyż nie podlegają one łącznemu opodatkowaniu z innemi dochodami (art. 3).

Formularz.

Z uwagi, że rubryki na przepisanych do składania zeznań formularzach są bardzo małe, zaś podatnik powinien w zeznaniu przedstawić przeglądowo i jasno, dochody, rozchody i pozycje potrącalne — przeto radzimy do zeznania dołączać osobny arkusz wkładkowy, którego wzór poniżej podajemy.

Podatnik powinien zeznawać osobno dochody z poszczególnych zródeł dochodu. Należy z poszczególnych źródeł dochodu podawać sumy przychodów brutto, oraz uwidaczniać koszta połączone z osiągnięciem dochodu czyli t. zw. „wydatki", jak na administrację, asekurację, reperacje itp., oraz odpisane za zużycie (amortyzacja). W ten sposób referent, względnie komisja szacunkowa ma możność zbadania wszelkich ustawą dozwolonych potrącalnych pozycji. Osobno należy wyszczególnić t. zw. „odliczenia ustawowe" jak n. p. zapłacone podatki, procenta od długów itp.

O ile zeznający nie chce pozycyj pod 1, 2 i 3 wyszczególniać i poprzeć wiarygodneml dowodami, w takim razie może potrącić na koszta administracyjne drobne, reperację i asekurację 15% od czynszu z r. 1914, zaś na amortyzację 5% od czynszu z r. 1914. Wysokość tych potrąceń ustaliła Izba Skarbowa w Krakowie, okólnikiem Nr. 10 z dnia 16/III. 1927 L. 23971/26/II.

Ze względu na to, że władze wymiarowe w roku ubiegłym często powyższego okólnika nie przestrzegały, radzimy wszystkim członkom przy sposobności wykazywania procentowych potrąceń, wyraźnie zaznaczyć, że potrąceń dokonano na podstawie okólnika Izby Skarbowej. Ok. kr. 10 z dnia 16/III. 1927 r. L. 23971/26/II.

W zestawieniu należy wstawić dochody zmniejszone o pozycje potrącalne, oraz odjąć od sumy dochodow rozchody (potrącenia ustawowe) i w ten sposób okaże się ogólny dochód podlegający opodatkowaniu.

UZASADNIENIE

zeznania o dochodzie podlegającym podatkowi dochodowemu w roku podatk. 1928.

N. N.

właściciel domu w Krakowie, przy ul. . . . . . . L. . .

Przedmiot	Zł. gr.	Zł. gr.
A) **Przychód brutto** osiągnięty w 1927 r. z realności (dom mieszkalny) w Krakowie pod lsp. . . ul. . . . . . . L. . ., tj. pobrane czynsze z wszelkiemi świadczeniami i dodatkami z doliczeniem wartości mieszkania zajmowanego przez właściciel . . . lub członków jego rodziny, wartości mieszkania stróża i wartości wszelkich bezpłatnych użytkowań budynków		. . . .
Od tego potrąca się następujące wydatki poniesione w 1927 r.:		
1. Administracyjne:		
a) wartość mieszkania stróża	. . . .	
b) wydatki na piasek, szczotki, miotły, ścierki, pasty, (szkiełka) żarówki, palniki, siatki itp.	. . . .	
c) należytość kominiarza	. . . .	
d) koszta oświetlenia sieni, schodów, korytarzy itp.	. . . .	
e) koszta wywozu popiołu i śmieci	. . . .	
f) płaca stróża	. . . .	
g) koszta czyszczenia dołu kloacznego	. . . .	
2. Drobne reperacje:		
a) naprawa dzwonków	. . . .	
b)	. . . .	
c)	. . . .	
d)	. . . .	
3. Asekuracje:		
a) ubezpieczenie budynków od ognia	. . . .	
b) „ „ „ odpowiedzialności cywilnej za nieszczęśliwe wypadki	. . . .	
4. Amortyzacja domu 5% od czynszu w 1914 r. (patrz uwaga we „wskazówkach")	. . . .	. . . .
Dochód brutto w 1927 r.	. . . . .	. . . .

B) **Od tak ustalonego dochodu brutto potrąca się „odliczenia" w 1927 r. faktycznie poniesione**:	Zł. gr.	Zł. gr.
a) podatek od nieruchomości	. . . .	
b) „ od lokali	. . . .	
c) „ wodociągowy	. . . .	
Uwaga: ad *b*, tylko z własnego mieszkania, z mieszkania stróża, o ile podatki za stróża właściciel płaci, oraz z bezpłatnych mieszkań, o ile takowe sam właściciel opłaca.		
e) odsetki od pożyczki	. . . .	
f)	. . . .	
g)	. . . .	
h)	. . . .	
Suma odliczeń	. . . . .	

Zestawienie:

A) Dochód brutto . . . .

B) Odliczenia . . . .

Dochód podlegający opodatkowaniu . . . .

Kraków, dnia . . . . 1928 r.

Podpis:

Wadliwe elektromierze.

Zwracamy uwagę Szan. Członków, że zdarzają się wadliwe elektromierze, które mimo pogaszenia świateł, a nawet wykręcenia stopek obracają się dzień i noc wykazując temsamem konsumpcję nie skonsumowanego prądu. — W wiadomym nam wypadku, zabrano taki wadliwy elektromierz do Elektrowni celem zbadania i okazało się, że szedł bez przerwy dalej. Celem zbadania, należy przy pogaszonych wszystkich lampach obserwować przez kilka minut przy pomocy światła świecy lub kieszonkowej lampki elektrycznej, czy krążek, który obraca się normalnie, wolniej lub szybciej przy zapalonych lampach — zależnie od ich ilości, nie obraca się powoli mimo zgaszonych świateł. — Krążek ten posiada w jednem miejscu na obwodzie czerwoną kreskę, która za każdym jednym obrotem krążka ukazuje się w okienku elektromierza.

Obserwacji takiej należy poddać elektromierz co parę miesięcy.

Obwieszczenie.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie podaje do wiadomości właścicieli nieruchomości, których budowle podlegają przymusowi ubezpieczenia, iż na rok 1928 zostały zatwierdzone przez Ministerstwo Skarbu nowe normy szacunkowe, skutkiem czego dotychczas obowiązujące szacunki, które nie sięgają jeszcze granic rzeczywistej wartości, ulegną od 1 stycznia 1928 r. podwyższeniu do poziomu nowych norm szacunkowych, t. j. o 90%.

W związku z powyższem na rok 1928 ulegną również podwyższeniu i składki ogniowe o ten sam procent.

Nowe normy szacunkowe będą zastosowane do budowli, podlegających przymusowi ubezpieczenia, o ile już uprzednio odnośny szacunek nie był podwyższony na życzenie właściciela budowli do granic odpowiadających nowoobowiązującym normom szacunkowym.

Niezależnie od powyższego każdy ubezpieczający o ile uzna, że szacunek jego budowli jest zbyt niski, ma prawo zgłosić podwyższenie szacunku swych budowli do granic rzeczywistej wartości. Zgłoszenia należy kierować do Urzędów gminnych, Magistratów, Inspektorów powiatowych, bądź też do Inspektorów wojewódzkich (dawniej Oddziałów) P. Z. U. W.

Za wszystkie spalone budowle po dniu 31 grudnia 1927 r. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych będzie wypłacał pogorzelcom odszkodowania według powyżej podwyższonych szacunków.

Warszawa, w grudniu 1927 r.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych

Płatności podatkowe w lutym.

Ministerstwo Skarbu przypomina płatnikom, że w miesiącu lutym r. b. przypadają do zapłaty następujące podatki bezpośrednie: od 15 lutego wpłata I-szej raty podatków gruntowych za r. 1928; w ciągu miesiąca lutego — wpłata państwowego podatku od nieruchomości miejskich i niektórych wiejskich za kwartał IV. 1927 r.; w ciągu miesiąca lutego — wpłata podatku od lokali za IV. kwartał 1927 r. Do 15 lutego wpłata podatku przemysłowego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym miesiącu styczniu, przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kat. i przemysłowe I—V kat., prowadzące prawidłowo księgi handlowe, oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze; podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — w ciągu 7 dni, licząc od dnia, w którym dokonano potrącenia podatku. Nadto płatne są zaległości z tytułu podatku majątkowego oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w miesiącu lutym r. b., tudzież kwoty odroczone i rozłożone na raty z terminem płatności w tymże miesiącu.

Sprostowanie.

W poprzednim numerze naszego czasopisma w artykule pod tytułem „Szkodliwy projekt“ opuszczono po pierwszem zdaniu następujące zdanie: „Przypomnijmy sobie, jak kwestja ta przedstawiała się przed wojną“ — co spowodowało lukę logicznego związku między zdaniem pierwszem a następnem.

Kancelarja Towarzystwa zawiadamia, że Szan. Członkom, nie umiejącym sporządzić sobie należycie czy to fasji czy rekursów od wymiarów podatków i t. p., wygotowuje te pisma za zwrotem kosztów kancelaryjnych. — Kancelarja przyjmuje również administrację domów i to całkowitą lub częściową (układanie fasyj i załatwianie spraw skarbowych, rekursów i t. d.

Nakładem Towarzystwa kat. właścicieli realności m. Krakowa i Gmin przyłączonych. — Drukarnia Związkowa w Krakowie pod zarządem J. Dziubanowskiego.